

תלמודו בידו

דף ח עמוד א

א [מנין שדבר שבחובה אינו בא אלא מן החולין, ומה הדין בחגיגה ?

ב [לבית הלל, באיזה אופן מותר לצרף מעות מעשר שני עם חולין ולהביא מהם חגיגה ? [עיין דף ח: אות ב]

ג [האם מותר להקריב מעשר בהמה ביום טוב, ומדוע ?

ד [במה יוצאים ידי חובת שלמי שמחה, ובמה אין יוצאים ?

א [דבר שבחובה: שנאמר "מסת נדבת ירך", ומסת מציין דבר הבא מן החולין, בדומה למס שמשלמים למלך שבא מן החולין.

חגיגה: לבית שמאי, דינם ככל דבר שבחובה שאינו בא אלא מן החולין.
לבית הלל, באופן מסוים מותר לצרף מעות מעשר שני עם חולין.

ב [חזקיה: לאחר שהביא בהמה שלמה לחגיגה ממעות חולין, יכול לצרף עמה בהמות נוספות לשם חגיגה הקנויות ממעות מעשר שני.

[אך לר' יוחנן אסור להביא לקרבן חגיגה בהמה הלקוחה כולה מן המעשר].

ר' יוחנן: מצרף מעות מעשר שני עם מעות חולין, וקונה בהן בהמה אחת גדולה.
[אך לחזקיה על הבהמה שיוצא בה חובת חגיגה, להיות כולה מן החולין].

ג [אסור. שמא אף יעשר את עדרו ביום טוב, ואסור לעשר בהמות ביום טוב משום שצובעים את המעשר בצבע אדום, והרי זה אסור משום מלאכת צובע.

ד [יוצאים: בבשר נדרים ונדבות, ובמעשר בהמה.

וכהנים יוצאים בחטאת ואשם, בככור, ובחזה ושוק.

אין יוצאים: בעופות ובמנחות. שנאמר "ושמחת בחגך", ללמד שאין יוצאים ידי שמחה אלא במינים הכשרים לחגיגה, והיינו בהמות דוקא.
ולרב אשי, "ושמחת" ממעט עופות ומנחה, שאין כאכילתם שמחה.